

FRESKE NA SKARUČINI.

Spisal Viktor Steska.

Uro hoda na poti od Šmartnega pod Šmarno goro proti Vodiciam je vas Skaručina. V lepi ravnini, s katere je prekrasen razgled na Kamniške planine, se vzdiguje baročna cerkev, kateri na čelu stoji, z baročno streho pokrit, 34,5 m visok zvonik.¹ Cerkev je nekaka središčna stavba. Ladja je podolgast osmerokotnik, čigar diagonalne stranice merijo po 3,4 m, stranici pod korom in pri vходу v svetišče 9 m, na obeh straneh pa dobrih 7 m; ladja je dolga 18 m in široka 11,5 m.

Svetišče pokriva banjasti svod, ladjo pa plitva kupola. Oba sta poslikana z jasnimi, ljubkimi freskami svoje vrste, kakršnih sicer po Kranjskem ni. Dasi namreč te freske predstavljajo različne skupine in prizore, niso posamezni oddelki ločeni med seboj z okvirji ali pa z okraski, ampak skupina prehaja v drugo skupino brez ločilne črte.

Cerkev je posvečena sv. Luciji, priprošnjici za zdrave oči, in v tem oziru božja pot. Zato so tudi freske narejene sv. Luciji v slavo in počitujejo glavne prizore iz njene legende.

Ozrmo se najprej na freske v svetišču. Sveta Lucija prihiti na oblaku, ki ga angelci okrožujejo, v nebo, kjer jo sprejme sv. Trojica. Pod njo drži angel krožnik z očmi, ki so pridevek sv. Lucije,

¹ V njem vise trije zvonovi. Prvi, iz l. 1823., tehta 23,60 stotov; drugi, iz l. 1686., 12 stotov; tretji, iz l. 1687., 5 stotov.

patrone bolnih na očeh. Druga skupina angelov ji nasproti drži križ, znamenje vere in zveličanja, na vrhu pa ljubki angelci igrajo na gosli, harpo, kitaro, trombo in flavto.

V štirih kotih gledamo sv. Lucijo, bivajočo še na zemlji: 1. Sv. Lucija molí z materjo na grobu sv. Agate. 2. Lucija daje miloščino dvema siromakoma. 3. Lucija se brani pred sodnikom Pashazijem sprejeti njegovega sina za moža. 4. Dva rablja zagrabita sv. Lucijo in jo hočeta zvezati.

V plitvi kupoli je na sredi sv. Lucija v nebeski slavi. Svetnica ponižno kleči na oblaku s palmovo vejico v roki pred Marijo, ki nagne svoje božje Dete proti svetnici. Jezušček polaga s stegneno ročico venec zmage svetnici na glavo. Kaj miloben prizor! In okoli te skupine ti pobožni angelci, pod njo pa ti živahni krilatci! Resnično, slikar je bil mojster!

Okoli tega prizora je naslikanih osem skupin, in sicer tako, da ni nikjer nikakega okvira, ampak prizor se kaže za prizorom, vsak zase brez prehoda: 1. Sv. Lucija zaspi, ko molí ob grobu sv. Agate. 2. Sv. Lucijo hočejo obsojeno odvesti; pa trije voli, kljub vsemu trudu priganjačev, je ne morejo premakniti z mesta. Sodnik jaha na svojem konju in zastonj besni v svoji onemogli jezi. 3. Sveto Lucijo so dali na grmado, jo polili z oljem in s smolo, da bi jo laže zažgali. 4. Ker ji ogenj niti

lasu ne pripali, ji rabelj porine meč skoz vrat.
 5. Sv. Lucija prerokuje prihodnje dogodke. 6. Sveta Lucija prejme pred smrtjo še svete zakramente. Duhovnik jo obhaja in tolaži, dokler ne izdahne.
 7. Device neso sv. Lucijo v odprti krsti pokopat.
 8. Ob grobu sv. Lucije izpregleda slep starček, drugi bolniki se pa zatekajo k njeni priprošnji.

Na pevskem koru je naslikan angel s trobento in z napisom: Resonet Luciae fama per orbem (naj odmeva Lucijin sloves po svetu).

Te freske so bolj živih barv; rdeča in rjavkasta prevladujeta; poleg njiju se najbolj opazuje zelena, modra in rožasta barva. Vse barve se lepo ujemajo.

Prizori in osebe kažejo jasno razdelitev s skrbno uporabo prostora. Vse je pregledno; nikjer nobena gneča ne moti. Jasno so prizori porazdeljeni, zlasti v svetišču, nekoliko manj v ladji, ker se toliko dogodkov združuje in ni imel slikar popolne svobode.

Kakor slikarji tiste dobe sploh, pozna tudi naš slikar tri vrste angelcev:

1. angelske glavice z dvema perotnicama ob vratu;

2. prave baročne genije ali putti;

3. angele mladeniške ali dekliške postave.

Zunaj cerkve na južni strani je naslikan še velik sv. Krištof, ki pa je v teku let tako obledel, da ga je bilo treba skoro popolnoma prenoviti.

Ob potresu l. 1895. so freske vsled razpok na stropu zelo trpele. Treba je bilo lepo delo kolikor mogoče popraviti. Župnik vodiški, duhovni svetnik Simon Žužek, je delo poveril slikarju Alojziju Šubicu, ki je svetišče s Pavlom Šubicem popravil, ladjo pa je skoro vso prepustil slikarju Mateju Strnenu.

Napis zadaj na koru ne omenja sotrudnikov. Glasi si: Haec aedes sacra MDCCCVC terrae motu laesa reipublicae sumtu picturis in calce madida restaurata est Aloysio Šubic, pictore.

Freske so bile slikane ali vsaj dovršene l. 1748., kakor izpričuje letnica v zadnjem kotu na svodu ladje na listni strani, kjer je bržkone tudi slikarjev portret.

Kako je slikar zasnoval svoj načrt? Snov mu je dala legenda sv. Lucije, razdelitev snovi v posamezne prizore pa nemška pesem o sv. Luciji, ki jo je slikar tudi zapisal v posameznih kiticah pod dotične skupine.

Glasi se takole:

1. Lucia zu Catana entschlief bey dem Grabe,
 Sanct Agatha erscheint ihr zu der Stund,
 Sye spricht: sey getrost mein Schwester, nicht ver-
 Sie dein Mutter ist frisch und gesund. [zage,

2. Gleich einer Seule Lucia unbeweglich stand,
 Da sie der Geist Gottes sterkhen thuet,
 Umbsonst ist all Müh der Ochsen und Heiden
 Paschasio trotzte in beser Muet. [Hand,

3. Als man Luciam von der Stelle nicht bringen kan,
 Thun sye mit Oel und Pech beguessen,
 Darnach umb sye ein grosses Feyer zünden an,
 Das sye soll das Leben einbuessen.

4. Zu schwach war das Feyer Luciam zu bewegen,
 Welches ihr nicht ein Härl verbrennte,
 Es muste nur durch ihren Hals fahren ein Degen,
 Der sye mit der Marter Cron crönte.

SKARUČINA: NOTRANJŠČINA CERKVE.

5. Lucia weißaget viel zukhünfftige Dinge.
 Und kündet der Kirchen den Frieden an,
 So baldt die Tyrannen in die Todtes Schlinge.
 Fahlen und fahren in den höllischen Pan.

6. Luciae reiner Geist scheidet nicht von dem Laibe,
 Bis ein Priester kam mit dem Sacrament,
 Der sye versehe und bei ihr in Zügen bleibe,
 Bis auf ihrn Todt glückseeliges Endt.

7. Luciae keuscher Leichnam war christlich be-
 Den Paschasius schon entseelet hat, [graben,
 Von frommen Jungfrauen ehrerbietig getragen,
 Zu Syracus bekhombt seine Ruhestadt.

8. Wie glorreich das Grab Luciae war gewesen,
 Bezeigen viel blinde und presshaffte,
 Welche gleich der erwünschten Gesundheit ge-
 Da Gott Luciam wundersam machte. [nesen,

Te osmere kitice so bile torej slikarju kaži-
 pot, kako naj tvarino razdeli.

Kdo pa je bil ta slikar?

„Zgodnja Danica“ je l. 1874., str. 260, pisala o Skaručini: „Posebna lepota te romarske cerkve je to, da so po stropu naslikane dogodbe iz življenja in trpljenja sv. Lucije. To delo je izvrstno izpeljal umetni slikar Franc Tomšič iz Ljubljane v l. 1748.“ To poročilo je prešlo potem tudi v druge spise. Ker pa o slikarju Francu Tomšiču nikjer ni bilo najti sledu, je bil dvom upravičen, je li dotični člankar ime prav čital. In res so preiskave dognale, da je v rokopisni knjigi „Manuale“ v vodiškem arhivu ob robu pri župniku Josipu Gregorju Vačniku (1720—1770) začrtana o Skaručini opomba: „Vso¹ cerkev je na svodu okrasil

SKARUČINA: FRESKA V SVETIŠČU.
(Fot. Albin Poljanec.)

z dragocenimi slikami, ki predstavljajo življenje in mučeništvo sv. Lucije, umetni in slavni ljubljanski slikar Francišek Jambschig.“

Slikar je torej Franc Jamšek. Kdo pa je bil ta in kje je živel? Francišek Jamšek je bil slikar v Ljubljani. Njegovo krstno ime je Francišek Anton. Poročil se je 4. junija 1730 z Marijo Dorotejo Steier in je bil lastnik 12. hiše v Hrenovih ulicah, kjer je bival vsaj do l. 1751., kakor kažejo mestne davčne knjige. Drugega se doslej še ni o njem dognalo. Tudi nobena druga slika njegova ni znana, čeprav je moral mojster, ki je tak biser ustvaril, kakor so freske na Skaručini, že prej mnogo slik napraviti.

¹ Ecclesia per totum in fornice pretiosis picturis vitam et Martyrium S. Luciae repraesentantibus per artificiosum et celebrem Franciscum Jambschig pictorem Labacensem exornata.

Kaj pa pravi ustno izročilo? To je zelo nezanesljivo. Ljudje pripovedujejo, da je bil Italijan. Vprašati bi se pa morali, čemu je pod slike zapisal nemške kitice, česar bi italijanski slikar gotovo ne bil storil.

Druga govorica pripoveduje: Slikar je oslepel. V svoji žalosti obljubi, da bo cerkev sv. Lucije na Skaručini zastoj poslikal. Ko ozdravi, izvrši svojo obljubo, in sicer brezplačno. Dali so mu pa 200 goldinarjev, ki jih je, dasi nerad, sprejel. Ko pa pride do kraja, kjer stoji sedaj pri cerkvi znamenje, zopet oslepi.

Nasproti duhovski hiši je stala majhna napol zidana, napol lesena kočica, ki je služila za stanovanje provizornemu učitelju, prej pa je bila v tej koči shramba za cerkvene darove, n. pr. žito itd. V tej koči je bila ena stena poslikana.

Ne daleč od Skaručine je vas Povodje. Ondi sta na številki 4, pri Rebolu, dve okoli 2 m visoki stenski sliki. Prva kaže sv. Florijana z zastavo, druga pa Jezusa na križu z Marijo, sv. Janezom in sv. Magdaleno. Sliki sta čedni in dobro ohranjeni. V sredi je napis:

PROFITIO CHRISTO IESV
FERI FECIT VOVIT
ADAM WERGANT.

Nad sliko sv. križa je letnica 1722, kronogram pa izkazuje letnico 1723.

V hiši pripovedujejo, da je hodil semkaj prenočevat slikar, ko je slikal na Skaručini, in da je zato naslikal ti dve sliki. Ta pripoved pa je prezrla okolnost, da je bila cerkev slikana 26 let pozneje, ko ta hiša.

Še nekoliko vrstic o cerkvi. Prvotno cerkev so sezidali od l. 1662. do 1664. Kako se je to zgodilo? Vizitacijski zapisnik ljubljanske škofije iz l. 1661., str. 47, pripoveduje: Soseske, ki so hotele sezidati cerkev sv. Lucije, so nameravale 24. junija 1661 prositi škofa (Otona grofa Buchheima) dovoljenja za zidavo in mu predložiti zapisnik čudežnih ozdravljenj, ki ga je po škofovem naročilu sestavil generalni vikar, ko je dne 18. junija v Vodicach zaslišaval priče. Toda preden so prišli do knezoškofa, se je ta odpeljal v Krašnje. Zato so sklenili svojo namero izvršiti 25. junija, ko se je knezoškof peljal v Šmartno pod Šmarno goro. Ko se je vozil mimo kraja nameravane cerkve, so mu prišli naproti in so voz spremljevali do Šmartnega. Tam so pokleknili in po vikarju Marku

Luchinu izrazili svojo prošnjo. Knezoškof pa jim je izjavil, da je že dovolj cerkva. Ljudje žele novosti, stare cerkve pa zanemarjajo. Ko bo ta cerkev dozidana, bodo isto z njo storili in želeli zopet nove cerkve. Zato naj rajši ne začno z zidanjem. Odgovorili so pa, da ima vodiška župnija le štiri podružnice, ki so vse dobro preskrbljene; namepravana bo peta in bo zadostno oskrbljena, če jo sezidajo. Štiri sosednje vasi so se s prisego zavezale, da bodo omislile zadostno doto, in ko bi kaj zmanjkalo, jo še pomnože. Svetna gosposka je že dovolila neodvisnost prostora za cerkev in pokopališče. Miloščina, ki so jo nabrali v teh nesrečnih časih, je dar Boga, ki nagiba človeška srca, da bi častila sv. Lucijo. Knezoškof jim je odgovoril, naj potrpe, da se bodo čudežna ozdravljenja preiskala; da se pojasni, je li zadosten povod zidanju; je li prostor neodvisen in da se vse drugo premisli, kar je za to potrebno. Po tem odgovoru so prosilci odšli.

Iznova so se obrnili na svojega svetnega gospodarja, smleškega graščaka Ferdinanda grofa Verdenberga, s prošnjo, naj jim prostor za cerkev odstopi in pismeno zagotovi. Ta je prošnjo uslišal na Dunaju 6. marca 1662.

Toda l. 1663. dozidana cerkev je bila majhna, neznatna. Župnik Josip Gregor Vačnik, ki je bil v Vodica 44 let, od 14. oktobra 1726 do 23. decembra 1770, je podrl staro, slabotno cerkev in je sezidal novo in jo dal poslikati (1748). Posvečena je bila 10. julija 1755.

Cerkve ima tri oltarje. Veliki oltar ima kip in sliko sv. Lucije. Sliko je napravil Alojzij Šubic. Za oltarjem je manjša slika, ki jo je l. 1861. izvršil Matej Koželj. L. 1774. je oltar popravil Leopold Götzl. Ob oltarju se nahaja letnica 1776 s črkama J. A. Na evangelijski strani cerkve je oltar svetega Mihaela, na listni strani sv. Družine. V obeh oltarjih sta kipa.

Pred cerkvijo je duhovniška hiša, kjer prebiva navadno kak upokojen duhovnik. V tej hiši se hrani banderska slika sv. Lucije, še dosti dobro delo, bržkone Janeza Potočnika okoli l. 1820.

Blizu cerkve je znamenje, katero je nazadnje poslikal Matija Bradaška.

Omeniti je še kužno znamenje ob cesti proti Šmartnemu. Na Kranjskem se je le malo tako zanimivih ohranilo. Na kamenitem podstavu se vzdiguje kamenito okroglo steblo, sestavljeno in sezidano iz več delov. Na stebelu počiva štirikotna kocka z dolbinami; na vrhu tiči patriarhalen križ. Letnica je le malo še vidna, bržkone 1660.

Cerkve na Skaručini s svojimi krasnimi freskami, hiša „pri Rebolu“ in kužno znamenje so

trije tako zanimivi predmeti na primeroma tesnem prostoru, da naj bi si jih ogledal vsak ljubitelj domače umetnosti.

D o d a t e k : Dve listini.

I. Vizitacijski zapisnik ljubljanske škofije l. 1661., str. 47.:

Die 24. (Junii) mane, vicinitates fabricandae Ecclesiae S. Luciae supplicare intenderant pro gratioso consensu ad fabricam inchoandam, et Relationem hanc, quam Examinatis, et iuratis personis, super acceptis gratiis sanitatum, ex mandato Excellmi et Revdmi Ppis 18. Junii in Wodiz Vicarius Glis conscripserat praesentare. Sed priusquam venissent, Excellmus Pps versus Crachsen discesserat: ideo, quod hic fieri non poterat, in Visitatione Vicariatus S. Martini sub Kollenberg factum est. Nam die 25. Junii locum Ecclesiae erigendae transeunti, supplices occurrerunt, et currum comitantes usque ad S. Martinum, mediante Vicario loci Marco Luchino, summa cum Reverentia genuflexi. Sed consolationis aliud non perceperunt, quam Ecclesiarum multitudinem non expedire. Populus novitatis cupidus, deseret veteres Ecclesias huius novae desiderio, et postea hanc ipsam desiderio alterius recentioris. Ideo potius non esse inchoandam fabricam, quam incipere deserendam. Sed cum replicarent, hanc Parochiam Bodicensem non habere nisi 4 filiales Ecclesias, omnes provisas de dote: et modo hanc fore quintam, cui dos est sufficiens assignata sub conditione, si erigatur. Quatuor circumvicinos Pagos fideiussionem facere de sufficientia dotis, et in quacumque se velle obligare de supplenda dote, si deficeret. Dominium temporale iam concessisse immunitatem loci pro Ecclesia et Coemeterio. Eleemosynas, quae his calamitosis temporibus comportatae sunt, non esse nisi donum Dei animos hominum ad honorandam S. Luciam commoventis. Super quae remisit eosdem ad patientiam, ut gratiae sanitatum iam concessarum examinentur ulterius, et sufficientia causae, immunitas loci, et caetera deliberentur ad opus huiusmodi requisita. Et hoc responso percepto supplicantes recesserunt.

II. Kapiteljski arhiv ljubljanski, fas. 62/21. Listina se glasi:

Ich Ferdinandt Graf von Verdenberg¹ und zue Vämiest², Freyherr zu graueneegg³ und herr zu grauenwerth³, Creuz⁴, Oberstein⁴, und Flednig⁴,

¹ V Šleziji.

² Na Moravskem.

³ Na Nizjem Avstrijskem.

⁴ Križ, Stari grad pri Kamniku, Smladnik na Kranjskem.

SKARUČINA: ZNAMENJE PRI CERKVI.
(Fot. Albin Poljanec.)

Peuerbach¹, Prukh an der Aschbach¹, Schönberg¹ und Windorf¹, der Röm. Kay. May. Rath, Wirklicher Cammerer, und obrister Erblandtstäbelmaister der fürstlichen Grafschafft Görtz, wie auch Landtrechts Beysizer im Marggrafthumb Mähren etc. Bekhenne für mich und alle meine Erben, öffentlich mit diesem Brief, daß V. und V. meine zu der herrschaft Flednig gehörige zu Skharutschina, und Napaludy², Rugkhsässige, wie auch theils andere obrigkheiten, zu Woißku³, und Veldt³ bewohnte, der Pfahr Khürchen St. Margarethen zu Wodiz, in spiritualibus undterworfene Undterthanen, für mich schriftlichen und supplicando einkhomben, und in allem gehors. vorbringen lassen, wie das sie an meiner Herrschaft Flednig, Grundt- und Landtgericht, undterhalb dorf Skarutschina an Einem Bihl gegen den Bach Scladeniza genannt, ein Capellen, oder Kürchen zu Ehren der Heyl. Luciae aufzubauen Vor Vielen Jahren Ihre Vor Eltern sich verlobt haben solten, Sie nun Werkhstellig zu machen Ihnen Vorgenomben, allein Ihro fürstl. Gnaden Herr Herr Bischoff zu Laybach

¹ Na Gornjem Avstrijskem.

² Na Povodju pri Skaručini.

³ Vojsko in Polje blizu Skaručine.

alß Loci ordinarius die gnedige Lizenz, und Erlaubniss darzue zuschreütten und das gebeu anzufangen keineswegs erthailen wollen. Weillen V. und V. Vorgenante Nachbarschaften, die notwendige Cession des grunds, und Exemption, von der Landtgerichtlichen Jurisdiction, undter meiner eigener Ferttigung nicht aufweißen, und Ihrer fürstl. gnaden zu praesentiren haben, Bitten mich hierauf gehors. Ihnen nicht allein des grunds (so zu denen daselbst in Skharutschina gelegenen Hueben gehörig, und der Herrschafft Flednig undterworfenen) souill zur erbauung der Kürchen, und Erweiterung des herumb Nothwendigen Spacij der fünfzehn Schrütt pro coemeterio iuxta SS. Cañes Vonnöthen sein möchte, gnedig zuuerstatten, sondern auch dasselbe quoad immunitatem Ecclesiasticam der Landtgerichtsgerechtigkeit Zubefreyen, und dergestalt zu dessen vermerklich Gott dem allmechtigen Wollgefelligem gebey gnedig zubewilligen, und mich aller meiner an demselben orth bißhero gehabtten gerechtigkeiten schriftlich genzlichen zubegeben. — Wann ich aber zu dem Heyl. Kürchengebeu, und befürderung Mehrerer Ehre Gottes Schuldig; auch crafft meiner lieben Eltern Seel. gedechtnus, erwißenen guetten Exem-

SKARUČINA: POVODJE „PRI REBOLU“.
(Fot. Albin Poljanec.)

plen genaigt, ohne dessen beraith schon Undter dato Wien den 29. July deß 1660 Jahrs, in denen abgelofenen an meinen damaligen Pflegern Michalen Lüsten, Sendtschreiben ihne auf die Erste anmeldung verwilliget und diß orths von meinen abgeordneten in Crain gewesenen Regenten die wahre gründliche Beschaffenheit und Information

KUŽNO ZNAMENJE PRI SKARUČINI (1660).
(Fot. Albin Poljanec.)

eingenomben, dardurch mir auch ainiges praeiudicium nicht entstehen möge.

Darauf nun Ihr gehors: Bitt sowoll respectu des eigenthümblichen grundts, alß auch Landtgerichtlicher Jurisdiction, Ich in allen angehört, angenomben, und placidirt, und will Ihnen V. und V. Nachbarschaften für mich alle meine Erben, und nachkhomben hirmit wissentlich, und in Crafft dis

Briefs, soweit sich die beschehene ausweißung des Nottwendigen orths erstörkhet, und darzue nothwendig erfordert würdet, Mein Vollkhombenes Ius, und gerechtigkeit zu dißem Ende allein Cediren, und Übergeben, mich auch, meines daran habendten eigenthumbs, und Landtgerichtlichen Juris: so Ich an gemelten orth, alß Herr zu Flednig gehabt habe, genzlichen verziehen, und begeben haben. Gelobe auch nun hinführo darwider nichts zureden, zu handeln, zuthuen, noch fürzunemben, sondern Sie in Ewige Zeit darbey Ruebig, und Unperturbiert verbleiben zulassen. Doch behalte Ich mir, meinen Erben, und Nachkomben in alle weeg Beuor, wann die Jährliche Dedication, kkirchenweih, Concurs, und zusamben Khunften bey gemelter aufbauenden Kkirchen, oder Capellen gehalten werden, daß Ich und meine Erben, die Mauth, das Standtgeldt, auch begreifung der Übelthätter und alle andere in Crainlandt gebreichige Landtgerichtsgerechtigkeiten, ohne Meniglich eintrag, oder Irrung gereicht und Entrichttet würdtet: Hochgedacht Ihr fürstl. Gn. Bittend wofehr kein anderes Impedimentum, oder Verhinderndes am weeg stünde, Ihnen belieben zulassen, in diesem heyl. Werkh des gebey Vorth zuschreiten, und zu prosequirn gdig zu erlauben, ditsorths meinethalben keineswegs aufzuziehen. Dessen zu wahren Uhrkhundt habe Ich dießen Brief mit eigener Handtschrift und Poettschaft verferthiget. Actum Wien den Sechsten Martij. A° 1662.

Ferdinandt Graff von Verdenberg m. p.

(Papirna listina z rdečim pečatom.)

Na robu je še izpisek: Anno 1662 Comes Ferdinandus de Werdenberg donat fundum pro aedificatione Ecclae et Coemeterij S. Luciae in Skaruzhina et cedit suum Ius Territoriale, salvo quod in Concursibus habere debeat das Standt Recht et aeficiorum coercionem Extra Ecclesiam et Coemeterium intelligendo.

TEBI.

Zložil Jos. Lovrenčič.

Jaz ljubim hrepenenje tvojih oči
in tvojih rubinastih usten nasmeh
in tvojo lepo dušo,
ki ji neznan je greh.

In vsa ta velika in lepa ljubezen
pojde z menoj in bo nerazodeta
ko pesem, ki sebi jo poje srce
in drugim nikdar ne bo peta!...

